

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתסח

ערב שבת קודש פ' משפטים, מבה"ח אדר א'
ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ואחת שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" חי' מושקא תחי' ענתבי
ליום הולדתה השישי ביום כ"ה שבט,
ה' תהא שנת עשירות ואושר - שנת "ביאת משיח"
ולזכות אחי'

החייל ב"צבאות השם" יעקב ישראל שיחי' ענתבי
ולזכות הורי'

הרה"ת ר' אורן יהושע אביגדור וזוגתו מרת נילי דפנה שיחי'

ענתבי

*

נדפס ע"י זקני'

הרה"ת ר' חיים וזוגתו מרת צבי' שיחי' קציר
לאס אנדזשעלעס, קאליפארניא

***

IN HONOR OF

שיחי' Rabbi & Mrs. Avraham Moshe and Levana Bina (Juniper)
Greenstein

On the occasion of their wedding,
Sunday, 18 Shevat, 5771

"MAY THEY BUILD AN EVERLASTING JEWISH HOME,
BASED ON THE FOUNDATIONS OF TORAH AND MITZVOS, AS
THEY ARE ILLUMINATED IN THE TEACHINGS OF CHASSIDUS."

*

DEDICATED BY THEIR PARENTS שיחי'

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולעני ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר וזוג מרת חשוא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה
ולעני ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולעני יוסף ב"ר ארי' ע"ה
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחי' - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3

דבר מלכות

החידוש והנפלאות בנשיא דור הגאולה / ממאמר ד"ה זה יתנו גוי - ש"פ משפטים תשמ"ח

9

זמן הגאולה

מתי יקראו השנה מגילה? / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

12

המעשה הוא העיקר

פעולת הפסק-דין בעולם / הוראות למעשה בפועל

13

ניצוצות של משיח

הרי המינוי כבר ה' / לקט פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

14

כתב יד קודש

היכן נמצא ים סוף? / צילום ממענה כ"ק אדיש מה"ם לשאלת המניחים בשיחת ש"פ משפטים תשמ"ה

מדור ה"דבר מלכות"
 מוקדש לזכות
 הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"ה רות בת שרה שיחיו
 וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו
 ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו
 וילדיהם: עדן שרה ושהם מרדכי שיחיו
 ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי'
 ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו
 ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי'
 ולזכות צבי בן חי' רחל שי'

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-675-5771
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
 דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

Handwritten notes in the top left corner, including the name 'אורי אהרן יואל' and other illegible scribbles.

יא תשס"ו:

צ"ע המבואר להשיחה - הכנסת ישיבת אור גבולך גר ער הגדה קאי על הכניסה לארץ מיד ולא על כניסת המבטחה דלעיל (אך שמענו במודשי חזיל ומפלה בא צ"ע לקח טוב) היא על הזמן דלעיל. כי בפשיטת של בקרא מהבר כאן אודות המעשה לארץ מיד.

וכן משמע מפרש הרמב"ן עה"פ ע"פ ע"פ: "מן המור והלבנון מן הנחך נהר פית רצו ח"ב הארץ יחי גבולכם - שאהב חייבים לכבוש ולאבד כ"ס העצום כמו שאמר כאן וירשתם ים גדולים ועצומים כמס ולעקר צ"ו כ"ו (תובא גם באנשיך הלכרת ע"ד א"י גבולות הארץ - י' רח"ו).

תע"ו - הקושי עדיין כסוקבה עמדת כוננו לכבוש הארץ בשועל; מכיון שפ"י משפטים נאמר ידועי את גבולך גר ער הגדה"ל. כלומר שצטוו לגבש כל זה מיד - מדוע לא כצ"ע גבולות אלו (נהר פרת וים סוף) כולל אדם צמון ומואב) בנבולותי. כפי"ן יכן בכיבוש הארץ בשועל, שלא ככבוש את אדם צמון ומואב?

כלומר: כדשיחה נחבאר שבעה ק"י"ס לא היו לאדם נמואב מה לחשוש. מכיון שעדיין לא נאמר ההבטחה העצוי שפ"י משפטים: אבל לאחר שלומדים את הפסוק שבפירושנו (רקאי על הכיבוש מיד, בגילג' - כיצד יהא"ם זה עם המציאות שפועל לא ככבוש זאת מיד?

נוסף לזה:

גם ע"פ המבואר בהשיחה שהפסוק ידועי את גבולך גר קאי על הכניסה לארץ מיד - הרי בהכרח שאדם צמון ומואב אינם נכללים בפסוק זה. כי בהתחלת הענין נאמר ידועי את גבולך גר"ו, ואינו מכוון ק"י כ"ו וקדמוני (אדם צמון ומואב) ובהספק הענין ידועי את גבולך גר ער הגדה"ל (שרת). שכל זה נכלל ב"ישאל את הארץ" ש"ד (ולא בנבולות ההבטחה ה"עתי"ל). כלומר, שהנבולות שפועל עליהם רק את האמות שנתפרשו בהתחלת הענין. ולא אדם צמון ומואב ק"י וקדמוני.

Handwritten notes in the bottom right corner, including the name 'אורי אהרן יואל' and other illegible scribbles.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

היכן נמצא ים סוף?

בקשר עם פ' השבוע, פ' משפטים, מובאים בזה ב' צילומים (מוקטנים) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ משפטים ה'תשמ"ה (נדפס בהתוועדויות תשמ"ה ח"ב סוף ע' 1268 ואילך)

להלן פיענוח הכתי"ק:

צילום א': הקיף התיבות "והגבול ד"ים סוף", שהוא סמוך לארץ אדום" וכתב: ???
י"ס [= ים סוף] - בצד השני דא"י ודכל המדבר.

צילום ב': הרבי הקיף את התיבות "דפ' מסעי" וכתב: קושיא כשיגיעו ובנתיים נשתנה
שלא יכניסם משה וכו'.

הקיף את תיבת "מסיים" וכתב: ומוסיף כו"כ ענינים.

[וכן נראה. לכאורה. מפיטוטם של דברים ע"פ המפה - שאין כל הכרח שאדום עמון ומואב יהיו נכללים בגבולות דפרישתנו:

הגבול דינהר פרת" - הוא במקצוע צפונית מזרחית של ארץ ישראל, ואין זה שייך כלל כנוגע לאדום מואב ועמון. שהרי אדום היא במקצוע דרומית מזרחית של ארץ ישראל (סמוך לים סוף). וכן מואב ועמון. שהם (אמנם לצפונה של ארץ אדום) נכחדו מהזרח של ארץ ישראל. אבל עדיין ההוקים במקצוע צפונית מזרחית של ארץ ישראל. ששם נמצא נהר פרת (שהרי בין עמון ומואב למקצוע צפונית מזרחית של ארץ ישראל מפסיקים ארץ סיחון ועוג).

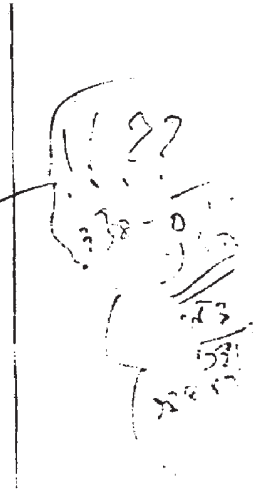
הגבול ד"ים סוף" שהוא סמוך לארץ אדום - גם הוא אינו כולל את ארץ אדום כהך הנכול. שהרי מפורש בפרש"י (דברים א. כ.ב. א) שבין ים סוף לדדומה של הר שעיר (ארץ אדום) הפסיק מרב. וא"כ. כאשר הגבול המקצוע דרומית מזרחית מגיע עד ים סוף - הרי ארץ אדום היא כתיבן לגבול (וכתיב כנוגע לעמון ומואב שהם כצפונה של ארץ אדום).

כלומר: הגבולות שבפסוק יושיע את גבולך נ"י הם כאלהן של ארץ ישראל: ימים סוף עד ים פלתיים - מקרן מזרחית דרומית ים סוף) עד קרן מערבית צפונית. ונמצא דבר עד הנהר" - מקרן מערבית דרומית (מדבר העמים) לקרן מזרחית צפונית (נהר פרת). ואילו אדום עמון ומואב הם כתיבן לגבולות אלה.

ואם נכונים הדברים - הרי מלכתחילה אין כל סתירה בין הפסוק יושיע את גבולך נ"י עד הנהר (פרת) דפרישתנו לדברי רש"י בפי' בשלה כנוגע לאדום ומואב ש"לא עליהם הם הולכים". מכיון שאדום עמון ומואב אינם כתיבן הגבול דפרישתנו.

ובכלל אופן: אם נאמר שהפסוק יושיע את גבולך נ"י קאי (בפשטותו) על הכניסה לארץ מיד - עדיין קשה כדוע לא נזכרו הגבולות ד"ים סוף" דינהר פרת" בפי' מסעי

ועד הנחת בלתיק

החידוש והנפלאות בנשיא דור הגאולה

כדור זה יהי' חידוש לגבי דור המדבר, שהרי דור המדבר לא זכו לכניסת הארץ ולואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, וענין זה הי' רק אצל הדור שלאחריו, משא"כ בגלות זה יזכו לזה דור האחרון של הגלות שהוא הדור הראשון של הגאולה ● מצד אחד הרי אכשור דרי בתמי', ומכיון שזהו הדור האחרון של הגלות הרי ירידת הדורות היא למטה ביותר, ויחד עם זה הרי כדור זה תהי' הגאולה שזהו ענין חדש לגמרי ● הנשיא של דור זה יש אצלו ענין החידוש והנפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדורות שלפני-זה ● קטע ממאמר ד"ה זה יתנו גו', שנאמר בש"פ משפטים, שקלים, מכה"ח אדר ה'תשמ"ח - בלתי מוגה

זבחים ועולות, וכתיב⁵ ויהי בשלח פרעה את העם וגו', משא"כ כנען הי' בתכלית הירידה (גם לאחרי מ"ת⁶, לאחרי ביטול הגזירה⁷ דעליונים לא ירדו למטה כו'), וע"י כיבוש יהושע נעשה בהם ההפיכה מארץ כנען לארץ ישראל.

ואילו זכו היתה אז גאולה שלימה ונצחית שאין אחרי' גלות⁸ (באם היתה הכניסה לארץ ע"י משה רבינו⁹), כולל הענין דחיים נצחיים שע"י תחיית המתים, ומה שלא הי' כן בפועל

[.] ויש-לומר, שכעין זה מצינו גם בדור המדבר, שהי' ענין של העדר החיים בדור המדבר לפני הכניסה לארץ ישראל, וגם אצל משה רבינו, הרי א', ירידה זו בבחי' היפך החיים פעלה בירור גם במקום הכי תחתון, וב' עי"ז נעשה אח"כ העלי' דואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, ועד שזה הי' הכנה לכיבוש ארץ כנען לעשות ממנה ארץ ישראל, היינו לא רק לעשות ארץ ישראל ברוחניות¹ בעולם הנשמות, אלא יתירה מזו, בארץ כנען שמעשי' מקולקלים מכל האומות², ואפילו מארץ מצרים³, שהרי ארץ מצרים כבר נתבררה לפני מ"ת כמ"ש⁴ גם אתה תתן בידינו

- 1) כפתגם הצ"צ - אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע' תפח.
- 2) תו"כ, פרש"י ורמב"ן אחרי יח ג.
- 3) רא"ם שם.
- 4) בא י, כה.

(5) ר"פ בשלח.

(6) כי אף שנאמר בשירת היום "נמוגו כל יושבי כנען"

(בשלח טו, טו) הרי כיבוש כנען בפועל הי' לאח"ז.

(7) שמו"ר פי"ב, ג.

(8) זח"ג רכא, א. וראה גם עירובין נד, א. שמו"ר רפ"ב.

(9) שער התשובה לאדאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו.

אוה"ת ואתחנן ע' סה. צג. וש"נ.

הרי המינוי כבר הי'

והרי המינוי דוד מלכא משיחא כבר הי', כמ"ש "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", צריכה רק להיות קבלת מלכותו ע"י העם וההתקשרות בין המלך והעם בשלימות הגילוי – בגאולה האמיתית והשלימה.

וכל זה יהי' תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח אדר ה'תשנ"א - מוגה)

באים בדרישה ותביעה להקב"ה שתהי' השמחה "מוצדקת"

אע"פ שנמצאים עדיין בחשכת הגלות, וכבר "כלו כל הקיצין" ועדיין לא בא, מ"מ, מקיימים ציווי התורה (שהוא גם נתינת-כח) "מרבים בשמחה", ואדרבה, עי"ז שמקיימים הציווי "מרבים בשמחה", באים בדרישה ותביעה (כביכול) להקב"ה שתהי' השמחה "מוצדקת" – כיון שתיכף ומיד תבוא הגאולה האמיתית והשלימה, שאז תהי' שמחה אמיתית, "שמחת עולם על ראשם", עד שתתעורר השאלה: למה ממתנינים בהשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה ("עד דלא ידע") עד לימי הפורים!

(משיחת ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח וער"ח אדר ה'תשנ"א - מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח"כ בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוזת נפטריה ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגות הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מדור "זמן הגאולה" מוקדש

לע"נ הרה"ח הרה"ח ר' יעקב זלמן חיים בהרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה סעמיועלס

נלב"ע ביום כ"ג כסלו ה'תשמ"ז – ת.נ.צ.ב.ה.

ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת רחל תחי', ולזכות בניהם ובנותיהם: מרת בת שבע דבורה ובעלה

הרה"ת ירוחם פישל גדל' הכהן שי' בראנשטיין, מרת גיטל מלכה ובעלה הרה"ת אברהם

ישראל שי' ביסטרעצקין, הרה"ת שמואל מאיר וזוג' מרת נחמה שי' סעמיועלס, הרה"ת יוסף

יצחק וזוג' מרת מרים קיילא שי' סעמיועלס, וכל בני משפחתם שיחי

לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

ע"פ משנת¹⁴, דמה שלפני תחיית המתים צריך להתקיים מ"ש¹⁵ ואל עפר תשוב¹⁶, הרי בזמננו הכוונה בזה היא לעבודת הביטול כעפר, כמו שאומרים בתפלת כל יום ונפשי כעפר לכל תהי', היינו שבעבודת כל יום צ"ל ענין הביטול כעפר (וכמארז"ל¹⁷ שוב יום אחד לפני מיתתך כו' ושוב היום שמא ימות למחר ונמצא כל ימיו בתשובה, שע"י עבודת הביטול, ישנו ענין זה בעבודה הרוחנית בכל יום כנשמה בגוף, שמאן דנפל מדרג' איקרי מית¹⁸), וע"י ביטול זה שהוא כעפר, ביטול בתכלית, נפעל עילוי זה דבירור התחתון ביותר והעלי' הבאה עי"ז (בדוגמא לעליית ריב"ז קודם מיתתו שנעשה ע"י בכייתו כנ"ל), גם כאשר האדם הוא נשמה בגוף. ובביטול זה גופא צ"ל עליות תמידיות (כנשמה בגוף), שהרי עולים והולכים תמיד באופן דילכו מחיל אל חיל¹⁹, ובין כל דרגא ודרגא צ"ל ענין הביטול, ע"ד הביטול ע"י נהר דינור בין עלי' מעולם לעולם²⁰.

ויש לקשר זה גם עם פרשת השבוע, פ' משפטים, ע"פ המבואר בזהר ריש פרשתנו, ואלה המשפטים כו' אלן אינון סדורין דגלגולא כו' דנשמתין כו', וכמבואר שם סדר ירידת הנשמה ועלייתה למעלה וכו'. דגם בזה נקודת הענין היא שע"י הירידה במקום הכי תחתון (עד להסתלקות הנשמה מהגוף) באה העלי' ²¹. וכמו שהוא בכללות הענין דפ' משפטים דארז"ל²² ואלה מוסיף על

הוא משום שלא זכו. אבל לאחר ריבוי העבודה במשך זמן הגלות, כולל העבודה במקום הקליפות והעדר החיים שבה, שיש בה ב' הענינים הנ"ל. א' בירור במקום הכי תחתון. וב' שע"ז נעשה הכנה לעלי' דתחיית המתים, שאז יהי' עיקר ושלימות הגילוי דואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, חיים נצחיים שאין אחריהם הפסק, שתחיית המתים הוא דוקא מעצמותו ית¹⁰, הרי עתה יזכו לתחיית המתים ולא רק תחיית המתים (המשכת חיים נצחיים מעצמותו ית') באופן כללי, אלא גם באופן פרטי, לכל אחד ואחת מישראל, לנשמה זו ולגוף זה עם כל רמ"ח אברים וש"ס גידים וחלקו בעולם וכו'. וע"ד המבואר בדורשי אדמו"ר האמצעי¹¹ בנוגע להתבוננות, שאינו מספיק להתבוננות באופן כללי וצריכים גם להתבוננות באופן פרטי, כמו"כ הוא גם בענין תחיית המתים שזה יהי' לא רק באופן כללי אלא גם באופן פרטי, לכל אחד ואחת מישראל בפרט. והיינו, שבדור זה יהי' חידוש לגבי דור המדבר, שהרי דור המדבר לא זכו לכניסת הארץ ולואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים, וענין זה הי' רק אצל הדור שלאחריו, משא"כ בגלות זה יזכו לזה דור האחרון של הגלות שהוא הוא הדור הראשון של הגאולה.

והענין בעבודה, הנה ארז"ל¹² לא ניתנו המצוות אלא לצרף בהן את הבריות (ע"ד מ"ש הרמב"ם¹³ מצות התורה ניתנו לתקן הדעות וליישר כל המעשים). ובזה גופא צ"ל עליות תמידיות בהתיקון והצירוף. ומזה מובן במצות מחצית השקל לכפר על נפשתיכם, בירור התחתון (הזאב) ועליית הקדושה (השועל), שגם זה שייך לעבודת האדם. וי"ל שזה מובן

14 קונטרס משיחות ש"פ בא בסופו. וש"נ.
15 בראשית ג, ט.
16 שבת קנב, ב.
17 אבות פ"ב מ"י. שבת קנ"ג, א.
18 ראה זח"ג קלה, ב. לקו"ת חוקת נז, רע"א. ועוד.
19 ראה לקו"ש ח"י ע' 211.
20 תהלים פד, ח. וראה ברכות בסופה. שו"ע אדה"ז או"ח סקנ"ה.
21 ראה תו"א מלך קנ"ב, ד. ועוד.
22 ראה בפרטיות יותר - בהשיחה לאחר המאמר.
23 פרש"י ריש פרשתנו.

10 ד"ה נר חנוכה עת"ר (סה"מ עת"ר ע' ק). כנשר יעיר קנו תרע"ח (סה"מ תרע"ח ע' כח). יחינו מיומיים תש"א (סה"מ תש"א ע' 47 ואילך).
11 שער היחוד פ"ד ואילך.
12 ב"ר רפמ"ד.
13 סוף הל' תמורה.

פעולת הפסק-דין בעולם

[. .] הסיבה האמיתית לכך שבתקופה האחרונה ניכרת השאיפה לגמר ולסיום תקופת המלחמות בעולם, והתחלת תקופה חדשה של קיום העולם ע"פ צדק ויושר, שלום ואחדות, כמודגש ביותר בהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת זה, היא (לא רק מצד חיוב השכל' (משפטים"), שהרי חיוב השכל הי' גם בכל הדורות שלפנ"ז, אלא גם, ובעיקר) מפני שמתקרבים להזמן שאודותיו הכריזה התורה ("מסיני") וכתתו חרבותם לאתים".

ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"נהנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי" - פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדרי העולם, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע מחליטים ומכריזים מדעתם (ו"בערכאות שלהם", שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא") ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

[. .] ויה"ד והוא העיקר - שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תבוא בפועל ממש תיכף ומיד ממש,

ובודאי שאין צורך להמתין עד חודש ניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לשבט, כיון שמשיח צדקנו בא בשבת מברכים חודש אדר ראשון, בסיומו של חודש שבט, ז"ך שבט, ובפרט ביום השבת לאחר חצות, בזמן המנחה וסעודה שלישית, שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי.

כן תהי' לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שב"מיד" [כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא)⁵], וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש כפשוטו, ממש ממש ממש.

(קטעים משיחות ש"פ משפטים, ז"ך שבט, מבה"ח אדר א' ה'תשנ"ב - מוגה)

1) נוסף לכך שגם חיוב שכל האדם הוא כתוצאה מחמתו של הקב"ה, כנ"ל [סה"ש שם ע' 366] ס"ה.
2) ומרומז גם בכך שהחלטה והכרזה זו נתקבלה במקום שבו מתנוסס ובכותל הגלוי דהבנין הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים" - שבוה מודגש שהחלטה והכרזה זו (שהיא תכלית ומטרת קיומו של מקום זה) מיוסדת על פסוק בתורה, "מסיני".

3) רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

4) ד"אע"ג דאינהו לא חזו מזלייהו חזו" (מגילה ג, א).
5) ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה - שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ראה לעיל [סה"ש תשנ"ב] ח"א ע' 66-265), ועל סדר הקירבה אלינו - משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק אדני"ע).

ליכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחי וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבוקבסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחי שגלוב

הראשונים מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני, היינו שיש כאן חידוש ובידור, דגם משפטים אלו הבאים לאחרי סיני, ולכאורה יש הפסק ביניהם לסיני, דבסיני הי' חירות ממלאך המות²³, ואח"כ בא מצב של העדר החירות וכו', ומשום זה יש קס"ד שבהדינים שבפרשת משפטים (בנוגע לענינים בלתי רצויים, עד לנזקי נפש, מכה איש ומת²⁴) לא ישנו העילוי (חירות) דסיני, הרי החידוש הוא שגם בהם פועלים שיהיו מסיני, ואדרבה, עי"ז נעשה עילוי והוספה ויתרון בהאור, ואלה מוסיף על הראשונים, ובאופן דואלה המשפטים אשר תשים לפניהם²⁵, לפנימותם²⁶, עד להמשכה מפנימות הכתר, בחי' עתיק²⁷, שמשם נמשך חיים נצחיים²⁸, שלמעלה מענין וגדר השינויים²⁹, דלית שמאלא בהאי עתיקא וכולא ימין³⁰.

ועפ"כ כל הנ"ל יש לבאר גם ב' הענינים הסותרים לכאורה שבמחצית השקל, שמצד אחד נותנים מחצית דוקא, ומצד שני צ"ל נתניה אחת, כי תוכן עבודה זו הוא להמשיך האחדות (דנפש האלקית כו') במקום הפירוד וההתחלקות (מחצית)³¹, בידור נפש הבהמית כו', ואדרבה, דוקא ע"י הירידה למקום הפירוד וההתחלקות מתגלה אמיתית ענין האחדות. וי"ל שזהו גם מה שבנתנית מחצית השקל

23) שמו"ר פמ"א, ז.

24) פרשתנו כא, יב.

25) ריש פרשתנו (שם, א).

26) תו"א פרשתנו עה, ג. תו"ח שם תט, רע"א. ועוד.

27) ראה תו"א שם. אוה"ת פרשתנו ע' א"עה. ס"ע ע' אקב ואילך.

28) כידוע שטל שעתיד הקב"ה להחיות בו המתים (שבת פח, ב) הוא טלא דנטיף מעתיקא קדישא (זח"ג קכח, ב. וראה דרושים שבהערה 60).

29) ראה המשך באתי לגני השי"ת פ"י. וראה ד"ה באתי לגני שנה זו (ביאור בפרק ח"י).

30) זח"ג קטט, א (באד"ר).

31) ראה אוה"ת תשא ע' א'תתקיד.

32) ראה גם סה"מ תשי"א ע' 31 בהערה. לקו"ש ח"ח

ישנם ב' ענינים³², דמצד אחד הרי זה ממון הציבור, שצריך למסור אותו לציבור יפה יפה³³, ואעפ"כ נחשב כחלקו של כאו"א כחלק פרטי שלו³⁴ (כמו שאמר משה אל תפן אל מנחתם כי יש לאלו חלק בתמידי ציבור³⁵), היינו שפועלים התאחדות גם במקום ההתחלקות.

ובזה יש לבאר (ע"ד הרמז) מ"ש הרמב"ם בהל' תפלה³⁶, שטעם תקנת תפלת שמונה עשרה היא מפני העלגים, דעלג פירושו הוא (כמ"ש הרמב"ם עצמו לקמן³⁷) מי שקורא לאל"ף עי"ן ולעי"ן אל"ף. ויש לומר הביאור בזה (למעליותא³⁸) בעבודת האדם, דתפלות במקום קרבנות תקנום³⁹, וכשם שקרבנות (בזמן המקדש) שהקריבו ממחצית השקל (כנ"ל) בירו את נה"ב והמשיכו אחדות במקום ההתחלקות, כן הוא ע"י תפלה (ובעיקר שמו"ע⁴⁰) בזמן הזה⁴¹. וענין זה מתבטא גם בקריאת אל"ף⁴² ועי"ן בתפלה⁴³,

ע' 114. חכ"ד ע' 139. ועוד.

33) ר"ה ז, ריש ע"ב. וש"נ.

34) ראה לקו"ש ח"ב ע' 653. וש"נ.

35) קרח טז, טז ובפרש"י שם, מדמדב"ר פי"ח, ג.

36) פ"א ה"ד. - משיעורי הרמב"ם דחודש זה (חודש שבט), ט"ז שבט.

37) הל' תפלה ספ"ח.

38) להעיר מברכות לב, א. מגילה כד, ב. וראה תורת לוי"צ ע' רנא. ולהעיר גם משל"ה לה, סע"א ואילך. הובא באוה"ת נ"ך ע' א'קז.

39) "כמבואר בגמ' רפ"ד דברכות דכו"ו ע"ב, ריב"ל אמר תפלות כנגד תמידים תקנום, וכ"פ הרמב"ם פ"א מה' תפלה דין ה', וע"ש בכ"מ" (הגהת הצי"צ לתו"א שבהערה 41 - אוה"ת שם ע' א'תתפג).

40) ראה אוה"ת תשא ע' א' תתפו.

41) תו"א תשא (בהוספות) קיא, ג. וראה אוה"ת שם ע' א'תתפה.

42) להעיר מאוה"ת שם ע' א'תתקיב. ועוד. וראה ס' הערכים חב"ד מערכת אותיות אות אל"ף סו"ס יז (ע' רכה ואילך). וש"נ.

43) הבבא לקמן - ראה הביאור בזה (בתפלת ק"ש)

דאל"ף מורה על ענין האחדות⁴⁴ ועי"ן מורה⁴⁵ על התחלקות (עד שעי"ן מורה על ז' מדות (כלולות מעשר) דהנ"ב⁴⁶). וכמו שמצינו ביעקב אבינו, שיעקב עצמו הי' אחד ושלם (עד שהיתה מטתו שלמה⁴⁷), ואח"כ בעת הירידה למצרים יצאו ממנו שבעים נפש, עד שכדי להשלים מנין זה הוצרכו ליוכבד שנולדה בין החומות⁴⁸. והיינו, שבשביל הירידה למצרים לברר את העולם, הי' צ"ל ביעקב ההתחלקות למספר ע', אבל יחד עם זה שלימות העבודה היא להמשיך האחדות (אל"ף) בהריבוי (עי"ן⁴⁹), עד שדוקא בהריבוי מתגלה אמיתית ענין האחדות⁵⁰. וענין זה נמשך מיעקב אבינו לכל אחד מישראל, כדאיתא באגה"ק⁵¹ שהיתה נשמתו כלולה מנפש כל ישראל. וכמו שהוא בנוגע לאחדות ישראל עם קרובו, כמו"כ הוא גם בנוגע לאחדותו של הקב"ה, שעבודתם של ישראל

"ועד" הוא "אחד" בחילופי אטון (זח"ב קלד, א. ובמק"מ שם) - ראה בארוכה אמרי בינה שער הק"ש פ"ע ואילך. תשובות וביאורים סי"ג. וש"נ. ולהעיר ש"שמע" (שקאי על שלימות האחדות, "שמע" . . אחד") הוא אותיות "שם ע", ועי"ן רבתי.

44) ראה סמ"ק הובא בב"י או"ח סי' סא. שו"ע ודאדה"ז או"ח שם סי"ו. וראה לקו"ת תזריע כג, ג. ובארוכה - ס' הערכים חב"ד מערכת אותיות אות אל"ף ע' ע' ואילך. וש"נ.

45) ראה בארוכה ספר הערכים חב"ד שם אות עי"ן. וש"נ.

46) לקו"ת בחוקותי מז, ריש ע"ד. אוה"ת בחוקותי ע' תרלו. האיזנו ע' א'תרט. ד"ה אם בחוקותי תרכ"ו ותר"ל פ"ג. ד"ה משה קבל תש"ב פ"ד.

47) ויק"ר פל"ו, ה. פרש"י ויחי מז, לא. וראה פסחים נו, א. תר"כ בחוקותי כו, מב. ספרי ואתחנן ו, ד. האיזנו לב, ט. ברכה לג, ב.

48) ב"ב כקכ, ב. ב"ר פצ"ד, ט. פרש"י ויגש מו, טו. כו. במדבר ג, טו. פינחס כו, נט.

49) וראה של"ה קסד, ב.

50) ראה תר"ח נח ד"ה ויהי כל הארץ פכ"ז ואילך.

51) סהמ"צ להצ"צ מט, א (במהדורת). ד"ה מי מדד תרס"ב. לקו"ש חיי"ט ע' 136. ועוד.

51) ס"ז.

היא להמשיך האחדות בריבוי, וכמ"ש הרמב"ם⁵² שכל הנמצאים משמים וארץ ומה שביניהם (ועד יתוש קטן בטבור הארץ⁵³) לא נמצאו אלא מאמיתת המצאו, תכלית האחדות [ולהעיר, שגם תיבת אמיתת מתחלת באות אל"ף]. וזהו תוכן עבודת מחצית השקל, שע"י הירידה בבחי' התחלקות ממשכיכם בהם בחי' האחדות ובתכלית השלימות.

והנה כאמור לעיל שהצד השווה בדרושי פ' שקלים מרבותינו נשיאינו שבכל דור הוא, שע"י ה'ב' חצאין נעשים שקל א'. ונוסף לזה, מכיון שאין בית המדרש בלא חידוש⁵⁴, בטח יש חידוש בדרושי הנשיא שבכל דור לגבי הדרושים שלפניו. [ובפרט שכן הוא בכללות עניני הנשיאים, שנוסף לזה שכל נשיא ונשיא הוא ממלא מקומו של הנשיא הקודם, הרי יש אצלו גם ענין של חידוש, דכן הוא בכל הנשיאים עד לנשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, דנוסף לזה שהי' בן יחיד וממלא מקום וכו', היו אצלו גם חידושים לגבי הדור שלפניו.

ובפרט בדור זה האחרון שהוא הדור האחרון של הגלות שנעשה אח"כ הדור הראשון של הגאולה, הרי דור זה עצמו יש בו ב' הענינים, דמצד אחד הרי אכשור דרי בתמי⁵⁵, ומכיון שזהו הדור האחרון של הגלות הרי ירידת הדורות היא למטה ביותר, ויחד עם זה הרי בדור זה תהי' הגאולה שזהו ענין חדש לגמרי, וכמ"ש⁵⁶ כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, כידוע הפירוש בזה⁵⁷, שהנפלאות דלע"ל יהיו נפלאות (בבחי' פלא) אפילו לגבי הגילוי דיציאת מצרים, דביצי"מ אמרוז⁵⁸ אני ולא מלאך כו' אני ולא שרף כו' אני ולא

52) בריש ספרו יד החזקה - ריש הל' יסודי התורה.

53) שם פ"ב ה"ט.

54) חגיגה ג, א. ועוד.

55) יבמות לט, ב. חולין צג, ב.

56) מיכה ז, טו.

57) אוה"ת עה"פ שם.

58) הגדה של פסח פיסקא ד"ה ויוציאנו.

וקדש²¹), ועד"ז הוא ענין עיקרי בגאולה העתידה, ובפרט שבזה קשור הענין ד"הם עתידים להתחדש כמותה²².

במילא ישתדלו - מיד כשתבוא הגאולה ויהיו ה"שופטיך" והעדים - לקדש את החודש.

והעדים שרואים את המולד חייבים - אפילו בשבת, אפילו אם הדבר כרוך בחילול שבת²³ - לבוא בריצה באופן המהיר ביותר לבית-דין ולומר להם "כזה ראינו", ואין בזה שום הגבלות כיצד ירצו העדים, אם אפשר בטיסה - צריכים לטוס, ובלשון חז"ל²⁴ - "גמלא פרחא",

[בנוגע ל"דרך רחוקה"²⁵ (ט"ז מילין - שיעור מהלך אדם בינוני ביום²⁶) בקרבן פסח, הדין הוא²⁶ שמתחשבים רק בהליכה רגלית ולא ב"גמלא פרחא" וכו'; אבל עדים שראו את הלבנה צריכים לבוא באופן הכי מהיר, אפילו ב"גמלא פרחא"],

במילא, בודאי יבואו העדים בטיסה (או באיזה אופן שיהי') לבית דין ויאמרו "כזה ראינו", וב"ד יחקרו אותם, ואם יוודע שזו עדות אמיתית - יקדשו ב"ד את החודש.

ואזי יתכן שיבחרו לעשות בשנה זו רק חודש אדר אחד (ולא שנה מעוברת), ובחודש אדר זה יהי' מקרא מגילה וכו'.

ד. לאחר כל החשבונות הנ"ל - שהם כולם הלכות ברורות בתורה - הרי זה דבר הפשוט לכל יהודי שהגאולה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד לפני המולד שיחול מחר (בערך) בשעה שתים-עשרה בצהריים, ואזי יהי' קידוש החודש ע"פ הראי', שהרי כל יהודי הוא מאמין בן מאמין בהקב"ה, בתורה ובהלכות הנ"ל שהם פסקי דינים מפוסקים אמיתיים שיש בהם כל התוקף של מ"ע ומל"ת, כנ"ל.

במילא מובן, שאצל יהודי לגמרי לא תמוה לומר שהגאולה באה ברגע כמימרא, אע"פ שבינתיים נמצאים בגלות.

ומה שרואים שכשמדברים דברים אלו ישנם יהודים הנבהלים ותמהים תמי' הכי גדולה - אין זה בגלל שעצם הדבר הוא תמוה, אלא כיון שהם אינם רגילים לחשוב על הגאולה, במילא בשבילם זה דבר תמוה!

וכפי שרואים בפועל, שישנם ענינים שאינם תמוהים מצד עצמם, אלא כאשר אחד אינו רגיל אליהם, הרי הם דבר תמוה אצלו.

כך גם בעניננו: עצם הדבר שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא אינו דבר תמוה ואפשר להסביר זאת בשכל, אפילו בשכל של נפש הבהמית, רק היות שכבר משך זמן רב הוא אינו חושב כלל על הגאולה, אלא רק על ענינים אחרים - אמנם ענינים כשרים ו"גלאט כשר", אך אין להם שום שייכות לגאולה - אזי הרגל נעשה טבע שני²⁷, או יותר גרוע מזה; ועד כדי כך הוא לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר נכנסים לפתע פתאום ואומרים לו המשך השיחה בסוף עמוד 8

21) פרש"י עה"פ.

22) סדר קידוש לבנה - מסנהדרין מב, א.

23) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ג ה"ג ואילך.

24) יבמות קטז, א. מכות ה, א. ועוד.

25) פ"ד. פט"ז (כא, א).

25) פסחים צב, ב. רמב"ם הל' קרבן פסח פ"ה ה"א ואילך.

26) פסחים צג, ב. ואילך. רמב"ם שם ה"ט.

27) שבילי אמונה נ"ד ש"ב. פחד יצחק בערכו. תניא

כבר עשה תשובה; אפילו ה"מרה-שחורה/ניק" הגדול ביותר לא יחשוד שבין כלל ישראל אין אפילו יהודי אחד ויחיד שלא עשה תשובה, ובפרט כשעומדים ביום השבת, שאפילו עם הארץ אינו משקר בשבת¹¹, כלומר, שבשבת מאירה האמת, שזה קשור גם עם ענין התשובה – שראיית האמת מביאה אותו לעשות תשובה.

ובפרט שבהלכה זו ברמב"ם כתוב ש"הבטיחה תורה שישראל עושין תשובה בסוף גלותן", ואזי "מיד הן נגאלין".

נוסף לכך, ישנה הלכה אחרת ברמב"ם¹², שכאשר אדם אחד "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה". ומזה גם מובן, שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא, מאחר וזה תלוי ביחיד שיעשה מצוה אחת.

ג. רואים מההלכות הנ"ל, שע"פ הלכה יכולה לבוא הגאולה תיכף ומיד ממש, בלי שום הפסק זמן!

ובמילא אין כל פלא מדוע אומרים שעוד בשבת זו לפני המולד – תבוא הגאולה, ואז יתכן שיקבעו שבשנה זו יהי' רק חודש אדר אחד שבו מחוייבים במקרא מגילה –

שהרי המולד יהי' (כפי שהכריזו לפני "ברכת החודש") ביום הראשון בשעה שתיים עשרה וכך וכך דקות וכך וכך חלקים, ואפילו כשלוש חשבונו את ההפרש של שש או שבע שעות מזמני היום והלילה בארץ ישראל [שבנוגע למולד הלבנה "אין אנו סומכין אלא על בני ארץ ישראל וקביעתם כו"¹³, לא כפי שזה בנוגע לקביעות השבת, המועדים וזמן ק"ש וכו', שהם "בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שלה"¹⁴] – הרי עדיין נותרו כמה וכמה שעות עד למולד,

וכיון שהגאולה יכולה לבוא "מיד" ממש, אם-כן יש מספיק זמן שהגאולה תבוא כו"כ שעות קודם המולד, וכשתבוא הגאולה יהיו מיד משה ואהרן עמהם¹⁵, וכן "ואשיבה שופטין כבראשונה"¹⁶ [שהרי אין כל סיבה לדחות דבר טוב], וה"שופטין" יוכלו מיד לישב במקומם אשר בלשכת הגזית¹⁷ אצל המזבח¹⁸, מאחר וכמובא בכמה מקומות¹⁹ – בית המקדש בנוי ועומד למעלה וכשתבוא הגאולה מיד ירד ביהמ"ק מלמעלה (ואין צורך לבנותו), במילא הדבר יכול להתרחש תיכף ומיד ממש בלי שום הפסק זמן;

ומכיון שיקום מיד בית דין ("שופטין") בארץ הקודש אצל המזבח שבכוחם לקדש את החודש ע"פ הראי', ובודאי ימצאו אנשים הראויים להיות עדים שילכו לחפש את הלבנה – כי אז תהי' מצוה לקדש את החודש ע"פ הראי' דוקא, ובודאי ישתדלו בכל אופן שיהי' לקדש מיד את החודש,

דהרי מצות קידוש החודש אינה סתם מצוה אלא ענין הכי עיקרי, כפי שרואים זאת ביציאת מצרים שקידוש החדשים הי' הצייווי הראשון ("החודש הזה לכם"²⁰, "כזה ראה

(11) ירושלמי דמאי רפ"ד.

(12) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(13) רמב"ם הל' קידוש החודש ספ"ה. וראה ספ"ח. ועוד.

(14) שו"ע אדה"ז א"ח מהדו"ב ס"א ס"ח. ועוד.

(15) תוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.

(16) ישע"י א, כו.

(17) רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד הי"ב.

(18) ירושלמי מכות פ"ב ה"ו. מכילתא ס"פ יתרו (ובכמה דפוסים הוא בריש פרשתנו). פרשתנו כא, יד. פרש"י ריש פרשתנו.

(19) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. זח"א כת, א. ח"ב נט, סע"א. וראה לקו"ש ח"ח ע' 418. וש"נ.

(20) בא יב, ב.

השליח אני ה' אני הוא ולא אחר, ששולל כאן ד' מדרגות, גם עולם הד', עולם האצילות⁵⁹, היינו שהי' גילוי העצמות, ומ"מ הגילוי דלע"ל הוא בבחי' נפלאות לגבי גילוי זה. וטעם הדבר מובן ע"פ הידוע (ומבואר לעיל) שכל ירידה היא לצורך עלי', ולפי ערך גודל הירידה כך היא העלי' הבאה על ידה⁶⁰, ולכן הי' ביצי"מ גילוי עצום זה, משום שבא לאחרי ירידה לערות הארץ⁶¹ וקרב הארץ⁶² וכו', אמנם הירידה בגלות האחרון היא למטה יותר⁶³, ולכן העלי' מירידה זו היא נעלית יותר⁶⁴. ומזה גם מובן בנוגע לנשיא הדור, שממנו נמשך החיות והכח כו' לכל אנשי הדור⁶⁵ לעבוד עבודתם, שהנשיא של דור זה (האחרון בגלות והראשון של הגאולה) יש אצלו ענין החידוש והנפלאות באופן מיוחד לגבי הנשיאים בכל הדורות שלפנ"ז. וכמו שהוא בכל עניני התורה, שכל הענינים נמסרו למשה מסיני, ויחד עם זה הרי צ"ל בהם ענין של חידוש⁶⁶, בכל יום יהיו בעיניך חדשים⁶⁷ (ולא רק חדשים⁶⁸), ועד להחייב דלאפשא לה⁶⁹,

59) לקו"ת צו יב, ג.

60) אה"ת נ"ך ע' א'צו. ד"ה נחמו עת"ר (סה"מ עת"ר ע' ריט. רכו). וש"נ לד"ה לסוסתי בלקו"ת (שה"ש יא, ג) ותקס"ד (סה"מ תקס"ד ע' כה ואילך).

61) מקץ מב, ט.

62) וארא ת, יח.

63) ראה יומא ט, ב. מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תנב ואילך. ד"ה אין הקב"ה בא בטרונאי תרמ"ח. תרפ"ה. ד"ה אני ישנה תש"ט. ועוד.

64) סה"מ תקס"ה ע' תצה ואילך.

65) ראה תניא פ"ב. ועוד.

66) וענין החידוש (שבתורה) נמשך מתורה בכל עניני עבודה, גם בעבודת התפלה (שהיא עיקר ענין העבודה). היינו, דאף שמהחילוקים בין תורה ותפלה הוא, שבתורה צ"ל חידוש משא"כ בתפלה נוסח התפלה הוא בשוה בכל יום ובכל ישראל (ראה רמב"ם הל' תפלה פ"א) - מ"מ, עיקר התפלה היא עבודה שלב (תענית ב, א), ובזה צ"ל חידוש בכל תפלה.

67) פרש"י יתרו יט, א. עקב יא, יג. תבוא כו, טז.

68) ספרי ופרש"י ואתחנן ו, ו. וי"ל שגם לאחרי

וכלשון רז"ל⁷⁰ כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה מסיני, לחדש דייקא (ובפרט שבמ"א⁷¹ הגירסא היא לומר וכיו"ב, וי"ל ששתי הגירסאות אמיתיות הנה, כי תחלה צ"ל "לומר", ואח"כ עולים מן הקל אל הכבד "לחדש" בתורה). וזהו הטעם מה שבכל אחד ממאמרים אלו מתחילים בענינים המשותפים שבדושי מחצית השקל, ורק אח"כ מבואר החידוש של נשיא זה, מכיון שהסדר הוא מן הקל אל הכבד.

ויהי רצון שע"י העבודה בכל ענינים אלו דמחצית השקל נזכה לתשא⁷² את ראש בני ישראל ע"י משה⁷³, נשיא דורנו, אתפשטותא דמשה שבדור זה⁷⁴, וגואל ראשון הוא גואל אחרון⁷⁵, שעל ידו יהי' נשיאת ראש (ועאכו"כ חלקים שלמטה מהראש) של כל בני ישראל

העבודה ד"חדשים" ישנו הענין ד"כחדשים" (בכ"ף הדמיון) - למעלותא, למעלה מ"חדשים": לאחרי שמגיע ל"חדשים" ממש צ"ל חידוש נעלה יותר, שלגבי חידוש זה הרי החידוש שלפנ"ז הוא רק "כחדשים" (בכ"ף הדמיון). ע"ד הפירוש ב"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שהנפלאות דלע"ל הם רק "כמי צאתך מארץ מצ" - למעלה מהנפלאות במצרים (כנ"ל בפנים).

69) זח"א יב, ב. וראה הל' ת"ת לאד"ה פ"ב ה"ב. אנה"ק סכ"ו (קמה, א).

70) ראה מגילה יט, ב. וכן הובא הלשון (כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש) ברוב דרושי חסידות ובכ"מ, ומהם: שו"ת רד"ך בית ה' חדר ג'. תורת העולה ח"ג פנ"ה. הקדמת ש"ך עה"ת (ג, ג). שער מאמרי רז"ל להאריז"ל למד"ר פ' חוקת. שער הגלגולים הקדמה יז. אור"ת להח"מ ר"פ תולדות (יא, ג). תניא קור"א ד"ה ולהבין פרטי ההלכות. ועוד.

71) ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. שמו"ר רפמ"ז. ויק"ר רפכ"ב. קה"ר פ"א, ט (ב). פ"ה, ח (ב). ועוד. וי"ל גם (ע"ד הנ"ל הערה 68) בזה, שלאחרי שמגיע לבחי' "לחדש", צ"ל חידוש נעלה יותר, שגלבי חידוש הזה הרי החידוש שלפנ"ז הוא בבחי' "לומר".

72) ר"פ תשא (ל, יב).

73) ראה תור"א תשא (בהוספות) קיא, ג. ועוד.

74) זח"א רג, א. תקו"א תס"ט. ועוד.

75) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. ותור"א ריש פרשתנו. ועוד.

ואומרים זה בתפלת העמידה כשעומדים כעבדא קמי מרי⁷⁹, בביטול בתכלית כעבד לפני המלך⁸⁰, ועבד מלך מלך⁸¹, ושם גופא, בשלש ברכות אחרונות של הודאה⁸², ובמילא בודאי יקויים כן בפועל, שותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, בביהמ"ק השלישי, וממנה אורה יוצאה לכל העולם כולו⁸³, ויקויים היעוד וגר זאב עם כבש, במהרה בימינו ממש, ולא עיכבן אפילו כהרף עין⁸⁴.

(79) שבת י, א.

(80) וראה תו"א שם שקיא, ד.

(81) תנחומא צו יג (הובא בפרש"י בהעלותך יב, ח). ספרי (הובא בפרש"י) דברים א, ז. פרש"י לך טו, יח. ב"ד פט"ז, ג.

(82) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"ד.

(83) ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה. וראה רש"י (כת"י) מנחות פו, ב.

(84) מכילתא ופרש"י בא, יב, מא.

המשך השיחה מסוף עמוד 11 (מדור "זמן הגאולה"):

(מ'פאָרט אים אַרײַן) "הנה בא משיח – הרי זו תמי' הכי גדולה אצלו!

הוא לומד תורה ומקיים מצוות, עוסק בדברים טובים, והעיקר – "חכם", וחכם אמיתי שחכמתו ניכרת במאכלו, בשתייתו, בהנהגתו²⁸ ובהליכתו לישון²⁹ וכו' – אבל אין לזה אצלו שום שייכות עם הגאולה!...

ה. וישנה על כך בחינה פשוטה:

כל אחד יתיישב לבדו בחדר סגור (בכדי שאחרים לא יראו מה קורה בפניו – "וואָס טוט זיך ביי אים אויפן פנים"), ויתבונן בעצמו אליבא דנפשי' בחשבון צדק [ואלה המשפטים" – משפט צדק, "אשר תשים לפניהם" – "לפנימיותם"³⁰]: מתי היתה הפעם האחרונה שהוא חשב באמת, שהקב"ה לוקח אותו – אכן **אותו בעצמו** ("טאָקע אים אליין"), ומוציאו מגלות זה האחרון – אכן מגלות **הזה**, והוא הולך יחד עם משיח לגאולה האמיתית והשלימה!

וכאשר רק יתבונן בזאת בעצמו אליבא דאמת – הרי זה לבד יגרום לו להרהור תשובה, שעל-ידו נהי' מיד צדיק גמור, וכאשר "ישראל עושין תשובה" אזי "מיד הן נגאלין", ומביאים מיד תשועה והצלה לעולם כולו!...

(משיחת ש"פ משפטים, מבה"ח וער"ח אדר ראשון ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(28) ראה רמב"ם הל' דעות רפ"ה. (30) ריש פרשתנו (משפטים). תו"א שם עה, ג. ועוד.

(29) ראה שם ספ"ג.

מתי יקראו השנה מגילה?

הנחה: ועד הנחות התמימים. תרגום ועריכה: מערכת יחי המלך

א. לכאורה זהו דבר פלא:

יושבים ומדברים ב"קריירות" ("קאָלט בלוטיק") שהגאולה האמיתית והשלימה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד קודם המולד (ואזי יהי' קידוש החודש ע"פ הראי', במילא יתכן שמקרא מגילה יהי' בחודש אדר זה, כדלקמן ס"ג), בה בשעה שהמדבר ועאכו"כ השומעים תכננו כבר לפני שבת את תכניותיהם ליום ראשון, ליום שני ולימים שלאחרי זה – לפי מעמד ומצב הגלות!?

ואין לומר שסתם מדברים על הגאולה, כי לא חושדים ביהודי על דבר שכזה, ומה ירויחו מסתם דיבור.

ועל-כן, דרוש הסבר: איך יתכן לומר שהגאולה באה תיכף ומיד ממש, כאשר רואים את בני ישראל מתכוננים לעבודתם בזמן הגלות?

ב. והנה, ההסבר הכי טוב הוא כאשר זה קשור עם הלכה בפועל של פוסקים, בלשון ברורה ודרך קצרה¹ – שהרי עם פסק-הלכה שנתקבל בכל תפוצות ישראל² אי אפשר להתווכח, כיון שיש בו את כל התוקף של מצות עשה³ ("על פי התורה אשר יורוך"⁴) ומצות לא תעשה³ ("לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך"⁴).

והענין הוא:

ישנו פסק דין ברור ברמב"ם⁵, שכאשר ישראל עושים תשובה "מיד הן נגאלין", ומהמשך ההלכות שם⁶ מובן שהכוונה היא "מיד" ממש.

וענין התשובה יכול להיות "בשעתא חדא וברגעא חדא"⁷, כמובן מהפסק-דין בהלכה⁸ ש"המקדש את האשה על מנת שאני צדיק [גמור]⁹ הרי זו מקודשת מספק שמא הרהר תשובה בלבו", זאת-אומרת, אע"פ שעד אז הוא הי' ההיפך הגמור מצדיק, למרות זאת ע"י הרהור תשובה משך רגע קט – הופך להיות צדיק גמור! אלא שבנוגע לב"ד של מטה האשה ספק מקודשת, כיון שלא יודעים בוודאות האם הוא עשה תשובה¹⁰, משא"כ בנוגע ל"מיד הן נגאלין" (שבא ע"י תשובה) הרי זה תלוי בהקב"ה, ו"כלפי שמיא גליא" שהוא עשה תשובה, במילא "מיד הן נגאלין".

וזוהו הרי דבר ברור, שבין כל היהודים בכל העולם כולו, ישנו יהודי אחד לפחות שבודאי

(7) זח"א קכט, א ואילך. נתבאר בלקו"ש ח"כ ע' 86 ואילך.

(8) קידושין מט, ב. רא"ש קידושין פ"ב סי"ד. שו"ע אה"ע סל"ח סל"א.

(9) כ"ה באור זרוע סקי"ב. תניא פ"א. לקו"ת דברים א, ב.

(10) ראה קרבן נתנאל לרא"ש שם. נ"כ השו"ע שם.

(1) לשון הרמב"ם בהקדמתו לספר היר.

(2) ראה רמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"ב.

(3) רמב"ם שם פ"א ה"א-ב. סהמ"צ להרמב"ם שרש א' ועוד.

(4) שופטים יז, יא.

(5) הל' תשובה פ"ז ה"ה. וראה אגה"ת פי"א (ק, א).

(6) ה"ז. וראה ברכה לאנ"ש שי' י"א ניסן תשד"מ ובהערות שם (לקו"ש חכ"ז ע' 15-14).